

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 299/04-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. marca 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Lubyho prerokoval sťažnosť Ing. Evy Kliskej, bytom B., zastúpenej advokátkou JUDr. V. D., B., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 21/02 (pôvodne pod sp. zn. 8 C 139/94) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. Evy Kliskej na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 21/02 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 8 C 139/94) porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 21/02 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. Eve Kliskej n e p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie.

4. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť Ing. Eve Kliskej trovy konania vo výške 9 342 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsaťdva slovenských korún) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne advokátky JUDr. V. D., B.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 299/04-9 zo 6. októbra 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. Evy Kliskej (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 21/02 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 8 C 139/94).

Predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti z 13. januára 2005 k priebehu konania uviedol:

«Dňa 25. 10. 2004 mi bola doručená Vaša žiadosť zo dňa 21. 10. 2004 týkajúca sa zaslania vyjadrenia a spisu tunajšieho súdu sp. zn.: 8 C 21/02 sťažovateľky: Ing. Evy Kliskej spoločne s uznesením o prijatí sťažnosti č. IV. ÚS 299/04-9 zo dňa 6. 10. 2004.

Vec sťažovateľky Ing. Evy Kliskej – P. proti žalovanému Slovenská republika - Obvodný úrad Bratislava III o určenie, že zápis v matrike spoločné priezvisko „P.“ zapísané v knihe manželstiev je neplatný došla na tunajší súd dňa 30. 9. 1994. Žalobkyňa súčasne požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov. Súd 20. 3. 1995 konanie zastavil podľa § 104 ods. 1 O. s. p.. Dňa 27. 3. 1995 žalobkyňa podala odvolanie.

14. 7. 1995 bola vec predložená Krajskému súdu v Bratislave, ktorý 21. 7. 1995 napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil dňa 7. 9. 1995. 13. 9. 1995 súd vytýčil termín pojednávania na 19. 9. 1995, kde vyslovil svoju nepríslušnosť a vec odstúpil Krajskému súdu v Bratislave ako vecne príslušnému. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 10. 1995. Dňa 22. 9. 1995 žalobkyňa doručila súdu zmenu žalobného petitu, kde sa domáhala vyslovenia, že manželstvo žalobkyne a jej manžela A. P. nevzniklo, čím žiadala od žalovaného vymazať a súčasne zanulovať všetky doklady v matrike na to nadväzujúce. 31. 10. 1995 bola vec predložená Krajskému súdu v Bratislave. Krajský súd v Bratislave dňa 30. 11. 1995 pripustil zmenu petitu na určenie, že manželstvo A. P. a Ing. Evy Kliskej nevzniklo, vo veci vyslovil vecnú nepríslušnosť a vec postúpil Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie. 26. 1. 1996 nadobudlo uznesenie právoplatnosť. Dňa 1. 2. 1996 voči tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa na čo dňa 15. 8. 1996 krajský súd vec predložil Najvyššiemu súdu SR. Dňa 5. 6. 1996 bola vec vrátená krajskému súdu z dôvodu predčasného predloženia, keďže nebolo zrejmé, ktorý výrok žalobkyňa napadla odvolaním. 15. 7. 1996 súd vyzval žalobkyňu na odstránenie väd jej podania, na čo žalobkyňa reagovala dňa 12. 8. 1996, dňa 14. 8. 1996 preto krajský súd predložil vec Najvyššiemu súdu, ktorý rozhodol dňa 21. 8. 1996 tak, že uznesenie krajského súdu potvrdil s tým, že ustálil, že predmetom konania je určenie, že úkon uzavretie manželstva nevznikol. 21. 10. 1996 krajský súd doručoval uznesenie NS SR účastníkom konania. Dňa 28. 10. 1996 požiadala žalobkyňa o vydanie opravného uznesenia na čo 8. 4. 1997 krajský súd predložil vec Najvyššiemu súdu SR. NS SR vydal opravné uznesenie dňa 7. 5. 1997, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 8. 9. 1997. Dňa 25. 9. 1997 bol spis vrátený Okresnému súdu Bratislava III. Dňa 15. 3. 1999 právna zástupkyňa žalobkyne JUDr. V. D. upresnila žalobný návrh, ktorým vysvetľuje, že sa domáha určenia neplatnosti úkonu nezákonného úradného premenovania žalobkyne z Ing. Kliskej na Ing. P. uvádza, že sa nejedná o neplatnosť manželstva, ako sa mylne domnieva žalobkyňa. Súčasne súdu predstavila znenie žalobného petitu. Na to dňa 17. 5. 1999 súd pripustil zmenu petitu žaloby na určenie, že zápis v matrike „spoločné priezvisko P.“ je neplatný. A o uloženie povinnosti neplatný zápis nahradiť platným zápisom „snúbenci sa dohodli užívať naďalej každý svoje doterajšie priezvisko“. 28. 5. 1999 nadobudlo uznesenie právoplatnosť. Dňa 11. 6. 1999 bola vec predložená krajskému súdu ako vecne príslušnému. Dňa 4. 8. 1999 vec vrátená okresnému

súdu s tým, aby tento postupoval podľa ustanovenia § 104a ods. 3 O. s. p.. Dňa 24. 3. 2000 Okresný súd Bratislava III vyslovil svoju vecnú nepríslušnosť a vec postúpil Krajskému súdu v Bratislave. 5. 4. 2001 nadobudlo uznesenie právoplatnosť, vzhľadom na to, že PZ žalobkyne dňa 13. 4. 2000 uznesenie napadla odvolaním, ktoré uznesenie krajský súd dňa 31. 1. 2001 potvrdil. Dňa 9. 4. 2001 doručila na tunajší súd PZ žalobkyne žiadosť o predloženie spisu Najvyššiemu súdu SR. Spis dňa 22. 5. 2001 bol doručený krajskému súdu na ďalší postup. Dňa 8. 6. 2001 krajský súd postúpil vec Najvyššiemu súdu SR, ktorý dňa 25. 6. 2001 rozhodol o tom, že nesúhlas krajského súdu s postúpením veci je dôvodný. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 8. 2001 a dňa 28. 8. 2001 bola vec vrátená Okresnému súdu Bratislava III kde spis dostal nové spisové označenie platné i v súčasnosti sp. zn.: 8 C 21/02. Dňa 7. 11. 2001 sudkyňa okresného súdu vrátila spis krajskému súdu s tým, že uznesenie, ktorým bola vyslovená vecná nepríslušnosť okresného súdu bolo právoplatné na čo bola vec 11. 2. 2001 vrátená krajským súdom s tým, že súdy nižšieho stupňa sú takýmto rozhodnutím viazané bez ďalšieho. Dňa 19. 3. 2002 termín pojednávania vytýčený na 4. 4. 2002. Dňa 22. 3. 2002 žalobkyňa upresňuje názov žalovaného. Pojednávanie odročené pre neprítomnosť dvoch účastníkov na neurčito. 9. 4. 2002 žaloba doručovaná Mestskej časti B. – R. na vyjadrenie. 7. 11. 2002 urgencia vyjadrenia adresovaná žalovanému. 15. 1. 2003 vytýčený termín pojednávania na 30. 1. 2003. 21. 1. 2003 vyjadrenie žalovaného, ktorý namieta svoju pasívnu legitimitáciu, predmet žaloby a absenciu dôkazov. 30. 1. 2003 meritórny rozsudok vo veci. Rozsudok vypravený dňa 6. 5. 2003. 29. 5. 2003 odvolanie žalovaného proti rozsudku. 24. 6. 2003 výzva súdu na zaplatenie poplatku za odvolanie, úprava na vyjadrenie sa žalovanej k odvolaniu. 27. 8. 2003 vec predložená Krajskému súdu v Bratislave. 20. 4. 2004 rozsudok zrušený a vec vrátená tunajšiemu súdu na ďalšie konanie 28. 5. 2004. Dňa 12. 7. 2004 úprava súdu na doručovanie rozhodnutia odvolacieho súdu účastníkom konania.

Z uvedeného prehľadu je zrejmé, že od nápadu veci v roku 1994 po rok 2002 sa súdy zaoberali otázkou príslušnosti, kedy šlo o negatívny kompetenčný konflikt medzi okresným a krajským súdom, ktorý riešil Najvyšší súd Slovenskej republiky. Pri dĺžke trvania kompetenčného konfliktu zohrala svoju rolu sťažovateľka, ktorá menila žalobný petit viackrát, ktorého zmena vždy viedla k zmene pohľadu na príslušnosť súdu. Okrem zmeny žalobného petitu bolo nutné žalobný petit sťažovateľke doplňovať pre jeho

neúplnosť. V súčasnosti vec vybavuje ako zákonný sudca JUDr. A. M., ktorej vec bola pridelená titulom dočasného pridelenia JUDr. M. na Ministerstvo spravodlivosti SR.»

Procesné úkony, ktoré sú uvedené vo vyjadrení predsedu okresného súdu, zistil aj ústavný súd z predloženého spisu okresného súdu a z vyjadrení účastníkov. Navyše zistil tieto skutočnosti:

Dňa 10. júla 2000 okresný súd spis doručil na základe odvolania účastníkov Krajskému súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“).

Dňa 12. októbra 2000 okresný súd žiadal Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) o stanovisko, „či k spracovávaniu žiadostí o uzavretie manželstva, vystaveniu sobášnych listov a zápisom v knihe manželstiev – sobášnej matrike dochádza v rámci správneho konania“ a 15. novembra 2000 okresnému súdu ministerstvo doručilo svoje vyjadrenie.

Ústavnému súdu bolo na vyjadrenie okresného súdu doručené nasledovné vyjadrenie právnej zástupkyne sťažovateľky:

„To, že sudkyňa JUDr. V. M. neposúdila v roku 1994 správne miestnu a vecnú príslušnosť OS Ba III na prejednanie návrhu mojej klientky z 30. 9. 1994 o určenie neplatnosti právneho úkonu ale po celé roky spis putoval úplne nedôvodne medzi okresným a krajským súdom, pričom nesprávnymi rozhodnutiami miatla aj moju klientku, to že na pojednávaní dňa 30. 1. 2003 nevyhovela návrhu mojej klientky na vypočutie matrikárky a ďalších 3 svedkov, čím zavdala odporcovi dôvod na podanie odvolania, nemôže byť v nijakom prípade ospravedlnené tým, že bola chorá či na stáži, nakoľko táto pre moju klientku životne dôležitá vec je na súde už takmer 11 rokov (...).

Navrhujem preto, aby ÚS SR podanej sťažnosti v celom rozsahu vyhovel.“

Obidvaja účastníci ústavnému súdu písomne oznámili, že súhlasia, aby bolo upustené od verejného ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti.

II.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry (napr. II. ÚS 813/00, IV. ÚS 74/02) skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa 1) právnej a faktickej zložitosti veci, pričom zohľadňuje aj povahu veci a o čo ide sťažovateľovi pri uplatňovaní základného práva na súdnu ochranu, 2) správania účastníka konania, 3) spôsobu, akým v konaní postupoval súd.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, predmetom sporu na okresnom súde je určenie, že „*zápis v matrike spoločné priezvisko je neplatný*“. Z obsahu spisu ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by zakladala skutkovú alebo právnu zložitosť veci.

Doterajšiu dĺžku konania ovplyvnilo najmä to, že všeobecné súde sa takmer 7 rokov (od podania žaloby do augusta 2001) zaoberali posudzovaním otázky vecnej príslušnosti. Ústavný súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že na doterajší priebeh konania mala vplyv aj sťažovateľka, ktorá viackrát menila žalobný petit a vo svojich podaniach uvádzala také dôvody, ktoré viedli všeobecné súde k zmenám pohľadov na ich vecnú príslušnosť vo veci konať. Konanie podľa ústavného súdu nevykazuje ani črty faktickej zložitosti. Okresný súd napokon ani nenamietal skutkovú a právnu zložitosť danej veci.

2. Správanie účastníkov je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred označeným porušovateľom práva došlo k zbytočným priet'ahom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

V danom prípade ide o konanie, v ktorom je každý účastník povinný postupovať podľa § 6 a § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a vyvíjať všetko úsilie na súčinnosť so súdom tak, aby súd mohol o uplatnenej ochrane rozhodnúť v súlade so zákonom.

Konanie sťažovateľky nebolo v súlade s jej právami a povinnosťami ako účastníka konania, pretože ňou podaný žalobný návrh na začatie konania bol nejasný, neboli k nemu pripojené prílohy a dôkazné prostriedky. Na jej ťarchu možno pripísať aj to, že v priebehu konania menila žalobný návrh (22. septembra 1995 navrhovala, že „*Súd vyslovuje, že manželstvo A. P. a Ing. Evy Kliskej dňa 1. 8. 1981 nevzniklo*“ a v marci 1999 podala jej právna zástupkyňa upresnenie pôvodnej žaloby a jej petitu zo septembra 1994 na určenie neplatnosti zápisu spoločného priezviska po uzavretí manželstva). Tieto skutočnosti mali vplyv na postup všeobecných súdov pri rozhodovaní o vecnej príslušnosti. Sťažovateľka tiež 1. februára 1996 podala nejasné odvolanie, ktoré doplnila až 12. augusta 1996 na základe výzvy bývalého Mestského súdu Bratislava z 15. júla 1996.

Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry (napr. IV. ÚS 22/03) ústavný súd pripomína, že v posudzovanom konaní nesie procesnú zodpovednosť za riadne uvedenie návrhu na rozhodnutie vo veci samej postup vo veci samej, predkladanie dôkazov a iných úkonov potrebných na dosiahnutie účelu takého konania vo výraznej miere účastník (§ 6, § 120 ods. 1 a iné OSP). Sťažovateľka nesie zodpovednosť najmä za doručenie jasného, určitého a zrozumiteľného žalobného návrhu. Podľa názoru ústavného súdu doterajšie trvanie predmetného konania je čiastočne dôsledkom neunesenia zodpovednosti sťažovateľky v naznačenom smere (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), a preto uvedené skutočnosti vyhodnotil ústavný súd tak, že i samotná sťažovateľka sa svojím konaním vo výraznej miere podieľala na zbytočných priet'ahoch v konaní pred okresným súdom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 21/02 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 8 C 139/94). Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd prihliadal na ustanovenie § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, a ďalej na ustanovenie § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ústavný súd zistil, že dobu konania od doručenia žaloby (september 1994) do augusta 2001, v rámci ktorej sa okresný súd (bývalý obvodný súd), ako aj Krajský súd v Bratislave (bývalý Mestský súd Bratislava) a Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberali prevažne otázkou posúdenia vecnej príslušnosti, neovplyvnil iba okresný súd, ale aj ďalšie všeobecné súdy (Mestský súd Bratislava, neskôr Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky), ako aj sťažovateľka.

Ústavný súd poznamenáva, že nevyhodnocoval prípadné porušovanie základného práva sťažovateľky uvedenými všeobecnými súdmi z dôvodu, že sťažovateľka namietala zbytočné prietahy len v konaní pred okresným súdom.

Ústavný súd zistil, že okresný súd bol v dobe posudzovania otázky vecnej príslušnosti nečinný bez akejkoľvek zákonnej prekážky od 25. septembra 1997, keď mu bol vrátený spis z krajského súdu, do 17. mája 1999, keď uznesením pripustil zmenu žalobného návrhu sťažovateľky (nečinnosť takmer 20 mesiacov).

Zbytočné prietahy postupom okresného súdu boli zistené aj v období od 4. augusta 1999, keď mu bol spis vrátený z krajského súdu ako predčasne predložený, do 24. marca 2000, keď okresný súd uznesením vyslovil svoju vecnú nepríslušnosť konať vo veci (nečinnosť takmer 8 mesiacov).

Okrem zbytočných prietahov okresný súd vo veci konal aj nesústreďene a neefektívne. Výsledkom takejto činnosti okresného súdu bolo predloženie spisu krajskému

súdu 21. júla 1999 ako vecne príslušnému v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, v dôsledku čoho mu krajský súd vrátil spis ako predčasne predložený, a príprava pojednávania určeného na 4. apríl 2002 v nedostatočnom časovom predstihu, ktoré sa nekonalo pre neprítomnosť účastníkov (predvolanie na pojednávanie sťažovateľka prevzala v deň pojednávania).

Okresný súd taký jednoduchý úkon, akým je doručenie žaloby na vyjadrenie, vykonal až 17. apríla 2002. Vo veci síce 30. januára 2003 rozhodol, ale stav právnej neistoty sťažovateľky neodstránil, pretože jeho rozhodnutie bolo rozhodnutím odvolacieho súdu 20. apríla 2004 zrušené podľa § 221 ods. 1 OSP a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

Vychádzajúc zo samotnej doterajšej dĺžky konania ústavný súd dospel k záveru, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 21/02 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 8 C 139/94) bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

V zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Keďže k porušeniu základného práva sťažovateľky došlo nekonaním, neefektívnou a nesústredenou činnosťou okresného súdu, ústavný súd mu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľky, zaoberal sa jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1 mil. Sk. Žiadosť odôvodnila dĺžkou súdneho konania, ktoré nie je ani za desať rokov právoplatne skončené a ďalšími dôvodmi uvedenými v sťažnosti.

Z ustanovenia čl. 127 ods. 3 ústavy vyplýva, že ústavný súd môže, avšak nemusí priznať primerané finančné zadost'učinenie. Ústavný súd vychádzal pri svojom rozhodovaní z toho, že sťažovateľka ako účastníčka konania výrazne prispela svojím správaním k tomu, že konanie sa neúmerne predlžovalo a vznikali zbytočné prierahy (hodnotenie správania účastníka konania v bode 2 časti II nálezu).

Za týchto okolností potom konanie a nález ústavného súdu (najmä vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázanie okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prierahov a priznanie úhrady trov konania) sú podľa názoru ústavného súdu dostatočnými opatreniami na nápravu stavu spôsobeného porušením základného práva.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. V. D. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2003, ktorá bola 13 602 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vo výške 4 534 Sk a k tomu 2 x 136 Sk režijný paušál (§ 19 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 9 342 Sk.

Za podanie právnej zástupkyne sťažovateľky z 10. februára 2005, ktorým sa vyjadrila k stanovisku okresného súdu, ústavný súd so zreteľom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho charakteru) odmenu nepriznal.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2005